शब्बाथमधील ख्रिस्त

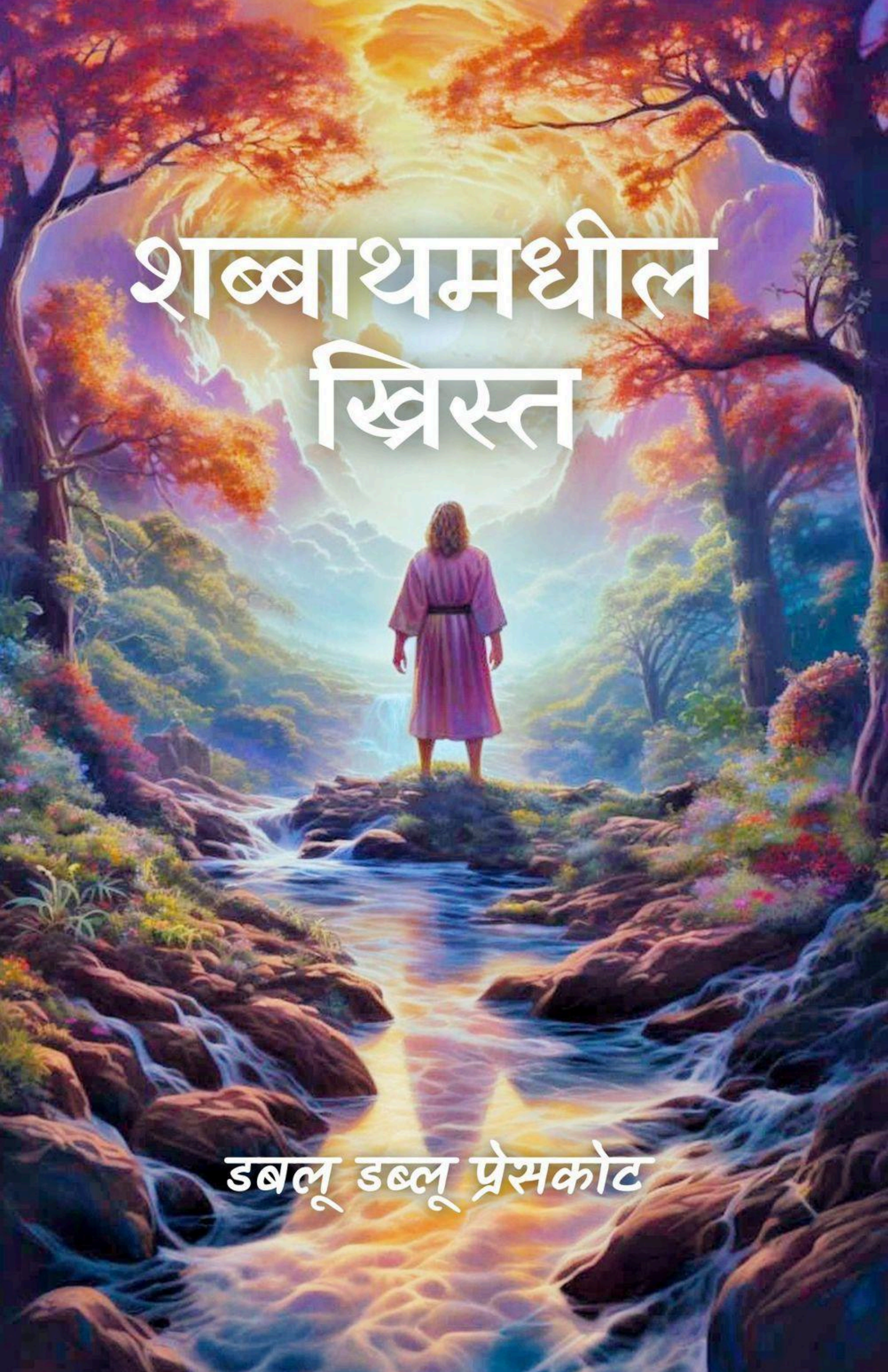

डबलू डब्लू प्रेसकोट

शब्बाथामधील ख्रिस्त

मूळ शीर्षक: “ख्रिस्त आणि शब्बाथ,” लेखक: डब्ल्यू.डब्ल्यू. प्रेस्कॉट, शॉन सटन यांनी पुनर्रचित आणि संक्षिप्त केलेले, आणि फादर ऑफ लव्ह फेलोशिपद्वारे मुद्रित

मूळ प्रकाशन: १८९३ पुनर्रचित, संक्षिप्त आणि पुनर्मुद्रित: जुलै २०२३

अधिक माहितीसाठी, किंवा या आणि इतर अनेक विषयांवरील मोफत बायबल अभ्यासासाठी, कृपया संपर्क साधा:

FATHER
OF LOVE
fatheroflove.info

अनुक्रमणिका

प्रस्तावना..4
येशूपूर्वी येशू.. 5
जळत्या झुडपाजवळ..5
सिनाई पर्वतावर... 6
प्रभूच्या सैन्याचा सेनापती म्हणून...7
एखाद्या गोष्टीला पवित्र काय बनवते?..8
झुडपाभोवती.. 8
वाळवंटात...9
सिनाई पर्वतावर... 10
योग्य काळात..12
एक आशीर्वादित काळ...12
देव एखाद्या गोष्टीला आशीर्वाद का देतो?....................................13
आध्यात्मिक विश्रांती..16
दुप्पट वाटा..17
पवित्रीकरणाचे चिन्ह...18
अतिरिक्त आशीर्वाद: आनंददायक की ओझे?................................20
खरे ख्रिस्ती कोण आहेत?..21
परिशिष्ट अ: शब्बाथ व रविवार यांवरील बायबल तथ्ये................... 30
परिशिष्ट ब: शिफारस केलेले वाचन...31

प्रस्तावना

ही पुस्तिका डब्ल्यू. डब्ल्यू. प्रेस्कॉट नावाच्या व्यक्तीच्या “Christ and the Sabbath” (१८९३) या लेखनावर आधारित आहे. ह्याच वर्षी त्यांचे सहकारी सेवक ए. टी. जोन्स यांनी बायबलमधील शब्बाथविषयी एक नवीन आणि क्रांतिकारी दृष्टिकोन मांडण्यास सुरुवात केली होती. आज अनेक लोक शब्बाथाच्या आज्ञेकडे आधुनिक ख्रिस्ती लोकांसाठी बंधनकारक नसलेली किंवा अप्रासंगिक अशी आज्ञा म्हणून पाहतात. त्यांचा असा समज असतो की ख्रिस्त आता आपला शब्बाथ विश्रांती आहे, त्यामुळे शब्बाथ ही केवळ यहुदी लोकांसाठी मनमानीपणे दिलेली आज्ञा होती. परंतु ए. टी. जोन्स आणि डब्ल्यू. डब्ल्यू. प्रेस्कॉट यांनी चौथ्या आज्ञेकडे पाहण्याचा एक नवी दृष्टीकोन मांडला, जी ही आज्ञा सुरुवातीपासूनच का देण्यात आली होती हे स्पष्ट करते. या पुस्तिकेत मांडलेली शास्त्रवचने दाखवून देतात की शब्बाथाची आज्ञा इस्राएलासाठी दिलेला एखादा मनमानी नियम नसून, देव आपल्या वधूवर अतिरिक्त आशीर्वाद ओतण्यासाठी वापरतो तेच माध्यम आहे. या पुस्तिकेत दाखविल्याप्रमाणे, ख्रिस्त खरोखरच आपला शब्बाथाचा विश्रांती आहे, आणि तो ही आत्मिक ताजेतवानेपणाची देणगी ठरविलेल्या वेळांवर देतो.

टीप: या संकलनकर्त्याने प्रेस्कॉट यांच्या मूळ लेखनातील काही निवडक भाग घेऊन ही पुस्तिका तयार केली आहे. तथापि, समजायला सोपे व्हावे म्हणून येथे समाविष्ट केलेले विभाग पुन्हा मांडले आहेत. तसेच, दोन शास्त्रवचने आणि प्रेस्कॉट यांच्या १८९३ मधील एका प्रवचनातील एक परिच्छेद यात जोडण्यात आला आहे, जो संकलनकर्त्याच्या मते या कार्याशी चांगला जुळणारा आहे. याशिवाय करण्यात आलेले इतर बदल केवळ सर्वसाधारण मांडणी व अंतर यापुरतेच आहेत, जेणेकरून मजकूर अधिक वाचनीय व्हावा.

या लेखनात प्रवेश करण्यापूर्वी, देवाच्या आत्म्याने तुम्हाला आत्मिक विवेक द्यावा आणि तुम्हाला सर्व सत्यात मार्गदर्शन करावे अशी प्रार्थना करा.

येशूच्या आधीचा येशू

जळत्या झुडपाजवळ

तो देहधारी होऊन आपल्यामध्ये वास करण्यापूर्वीही, येशू ख्रिस्त पृथ्वीवर प्रकट झाला होता. याचे एक उदाहरण निर्गम ३:२–४ मध्ये नोंदविले आहे:

तेव्हा परमेश्वराच्या दूताने एका झुडपातून अग्निज्वालेत त्याला दर्शन दिले; त्याने दृष्टी लावली तर झुडूप अग्नीने जळत असून ते भस्म झाले नाही असे त्याला दिसले. तेव्हा मोशे म्हणाला, “मी आता तिकडे जाऊन हा काय चमत्कार आहे, ते झुडूप का भस्म होत नाही ते पाहतो.” ते पाहण्यास मोशे तिकडे वळला असे परमेश्वराने पाहिले, आणि झुडपातून देवाने त्याला हाक मारून म्हटले, “मोशे, मोशे.” तेव्हा तो म्हणाला, “काय आज्ञा?”

या संदर्भात दोन-तीन शास्त्रवचने वाचल्यास हे स्पष्ट होते की त्या जळत्या झुडपात जो प्रकट झाला होता तो येशू ख्रिस्तच होता. पहिले शास्त्रवचन प्रेषितांची कृत्ये ७:३५ मध्ये आहे:

‘तुला अधिकारी व न्यायाधीश कोणी केले,’ असे म्हणून ज्या मोशेला त्यांनी झिडकारले होते, त्यालाच झुडपात दर्शन झालेल्या देवदूताच्या हस्ते, देवाने अधिकारी व मुक्तिदाता म्हणून पाठवले.

मग सुरुवातीपासून शेवटपर्यंत इस्राएलाच्या मुलांसोबत त्यांचा मार्गदर्शक, त्यांची शक्ती व त्यांचा मदतनीस कोण होता?

आणि ते सर्व तेच आध्यात्मिक पाणी प्याले. कारण ते आपल्यामागे चालणाऱ्या आध्यात्मिक खडकातून पीत होते; तो खडक तर ख्रिस्त होता. ह्या गोष्टींविषयी तुम्ही अजाण असावे अशी माझी इच्छा नाही. (१ करिंथकर १०:४)

त्याच अध्यायातील नवव्या वचनात असे म्हटले आहे:

त्यांच्यापैकी कित्येकांनी प्रभूची परीक्षा पाहिली आणि ते सापांच्या योगे नाश पावले; तेव्हा आपण प्रभूची परीक्षा पाहू नये.

मग ज्याच्या हातून प्रभूने इस्राएलाच्या मुलांची सुटका केली तो कोण होता? तो आपला प्रभू येशू ख्रिस्तच होता. म्हणूनच, आपल्या दैवी स्वरूपात येशू ख्रिस्तच मोशेला जळत्या झुडपामध्ये प्रकट झाला होता. अग्नी हा केवळ त्याच्या तेजाचे प्रगटीकरण होते:

पर्वताच्या माथ्यावर परमेश्वराचे तेज भस्म करणाऱ्या अग्नीसारखे इस्राएल लोकांना दिसत होते. (निर्गम २४:१७)

म्हणून, ज्या वेळी येशू ख्रिस्त आपल्या दैवी स्वरूपात जळत्या झुडपामध्ये प्रकट झाला, तेव्हा तो अग्नीमध्ये प्रकट झाला होता.

सीनाय पर्वतावर

पुन्हा, ख्रिस्त सिनै पर्वतावर प्रकट झाला. याची नोंद निर्गम पुस्तकाच्या एकोणिसाव्या आणि विसाव्या अध्यायांत आहे, आणि ती सर्वांना परिचित आहे:

“सर्व सीनाय पर्वतावर धूर पसरला, कारण परमेश्वर अग्नीतून त्याच्यावर उतरला” (निर्गम १९:१८) येशू ख्रिस्त आपल्या दैवी स्वरूपात सिनै पर्वतावर उतरला, आणि त्याच्या वाणीने दहा आज्ञा लोकांसमोर पुन्हा घोषित करण्यात आल्या. हे विधान अत्यंत स्पष्ट पुराव्यांनी सिद्ध करता येते:

तोच मोशे इस्राएल लोकांना म्हणाला, ‘तुमचा देव परमेश्वर तुमच्या बांधवांमधून माझ्यासारखा संदेष्टा तुमच्यासाठी उत्पन्न करील;’ [त्याचे तुम्ही ऐका]. रानातील मंडळीमध्ये सीनाय पर्वतावर त्याच्याशी बोलणाऱ्या देवदूताबरोबर आणि आपल्या पूर्वजांबरोबर जो होता तो हाच होय; त्यालाच आपल्याला देण्याकरता जिवंत वचने मिळाली. (प्रेषितांची कृत्ये ७:३७–३८)

यशया पुस्तकाच्या त्रेसष्टाव्या अध्यायातील नवव्या वचनात असे म्हटले आहे: “त्यांच्या सर्व दु:खाने तो दु:खी झाला, त्याची प्रत्यक्षता दर्शवणाऱ्या दिव्यदूताने त्यांचे तारण केले” (यशया ६३:९) यासोबत निर्गम २३:२०–२१ वाचा:

पाहा, वाटेने तुला सांभाळण्याकरता आणि मी तयार केलेल्या स्थानात तुला पोचवण्याकरता मी एक दूत तुझ्यापुढे पाठवत आहे. त्याच्यासमोर सावधगिरीने

राहा आणि त्याचे म्हणणे ऐक; त्याची अवज्ञा करू नकोस, कारण तो तुमचा अपराध माफ करणार नाही, कारण त्याच्या ठायी माझे नाव आहे.

हे यिर्मया २३:६ सोबत जोडा:

"त्याच्या दिवसांत यहूदा सुरक्षित होईल, इस्राएल निर्भय वसेल, व जे नाव त्याला देतील ते हे :'परमेश्वर आमची नीतिमत्ता.'"

ही सर्व शास्त्रवचने एकत्र घेतली असता, कोणतीही विशेष मांडणी किंवा स्पष्टीकरण न करता, ती स्वतःहूनच हे दाखवून देतात की देवाच्या उपस्थितीचा देवदूत जो इस्राएलाच्या लोकांसोबत गेला, जो सिनाय पर्वतावर मोशेशी बोलला, तो आपला प्रभू येशू ख्रिस्तच होता; आणि जेव्हा देवाने "हे सर्व शब्द" उच्चारले, तेव्हा ऐकू आलेली वाणी ख्रिस्ताचीच होती.

प्रभूच्या सैन्याचा सेनापती म्हणून

मोशेच्या मृत्यूनंतर, इस्राएलाच्या मुलांचे नेतृत्व करण्यासाठी यहोशवाची नेमणूक करण्यात आली. त्यांनी यर्देन नदी पार केली होती, आणि तटबंदी असलेले शहर यरिहो त्यांच्या समोर होते.

यहोशवाने यरीहोजवळ असताना समोर पाहिले तो कोणी पुरुष आपल्या हाती उपसलेली तलवार घेऊन पुढे उभा आहे असे त्याच्या नजरेस पडले. यहोशवाने जवळ जाऊन विचारले, "तू आमच्या पक्षाचा की आमच्या वैऱ्यांच्या पक्षाचा?" तो म्हणाला, "नाही; मी येथे परमेश्वराचा सेनापती ह्या नात्याने आलो आहे." तेव्हा यहोशवाने त्याला दंडवत घालून म्हटले, "स्वामींची आपल्या दासाला काय आज्ञा आहे?" (यहोशवा ५:१३–१४)

प्रभूच्या सैन्याचा हा सेनापती यहोशवाला प्रकट झाला आणि तो कोण होता?

'नंतर मी स्वर्ग उघडलेला पाहिला', तो पाहा, एक पांढरा घोडा आणि विश्वसनीय व सत्य असा म्हटलेला एक स्वार त्याच्यावर बसलेला मला दिसला. 'तो नीतीने न्यायनिवाडा करतो' व लढतो. 'त्याचे डोळे अग्नीच्या' ज्वालेसारखे व त्याच्या डोक्यावर पुष्कळ मुकुट होते; त्याच्यावर एक नाव लिहिलेले आहे; ते त्याच्यावाचून कुणालाही कळत नाही. रक्तात बुचकळलेले वस्त्र त्याने अंगावर

घेतले होते; आणिदेवाचा शब्द हे नाव त्याला देण्यात आले होते; स्वर्गातील सैन्ये पांढऱ्या घोड्यांवर बसून पांढरी व शुद्ध अशी तागाची तलम वस्त्रे अंगावर घालून त्याच्यामागे चालत होती. (प्रकटीकरण १९:११–१४)

प्रारंभी शब्द होता, शब्द देवासह होता आणि शब्द देव होता. शब्द देही झाला व त्याने आमच्यामध्ये वस्ती केली, आणि आम्ही त्याचा गौरव पाहिला. तो पित्यापासून आलेल्या एकुलत्या एकाचा गौरव असावा असा अनुग्रह व सत्य ह्यांनी परिपूर्ण होता. (योहान १:१–१४)

स्वर्गातील सैन्यांचे नेतृत्व करणारा, प्रभूच्या सैन्याचा सेनापती कोण होता? तोच, ज्याचे नाव देवाचे वचन असे आहे; म्हणजेच तो येशू ख्रिस्तच होता.

पाप जगात प्रवेश झाल्यापासून देवाने स्वतःच्या व्यक्तीस्वरूपात या जगासमोर कधीही प्रगट होणे निवडले नाही, तर नेहमीच आपल्या पुत्राच्या स्वरूपामध्येच स्वतःला प्रगट केले. हे तारणाच्या योजनेचा एक भाग होते. ख्रिस्ताने “स्वतःला रिकामे केले,” जेणेकरून पिता प्रगट व्हावा; आणि म्हणूनच “देव ख्रिस्तामध्ये स्वत:बरोबर जगाचा समेट करत होता” (२ करिंथकर ५:१९)

येशू ख्रिस्त हा जगासाठी देवाचे प्रगटीकरण आहे. देवाबद्दल आपल्याला जे काही माहीत आहे, ते सर्व आपण येशू ख्रिस्तामधूनच शिकतो. ख्रिस्ताला देवाचे वचन असे संबोधले जाते; म्हणजे तो देवाच्या विचारांचे जगासाठी झालेले प्रकटीकरण आहे.

एखादी गोष्ट पवित्र कशी होते?

झुडपाभोवतीचे स्थान

आता पुन्हा जळत्या झुडपाजवळ मोशेला आलेल्या अनुभवाकडे पाहा. प्रभूने जेव्हा झुडपामधून त्याला हाक मारली, तेव्हा तो म्हणाला,

देव त्याला म्हणाला, "इकडे जवळ येऊ नकोस; तू आपल्या पायांतले जोडे काढ, कारण ज्या जागी तू उभा आहेस ती भूमी पवित्र आहे. (निर्गम ३:५)

त्या घटनेच्या आदल्या दिवशी त्या झुडपाभोवतीची जमीन काही विशेष पवित्र नव्हती. हे खरे आहे की देव सर्वत्र आहे; आणि त्या सर्वसाधारण अर्थाने, प्रभूशी संबंधित असल्यामुळे सर्व काही पवित्र आहे असे म्हणता येईल. तरीसुद्‌धा, त्या विशिष्ट घटनेच्या आधी पृथ्वीचा तो भाग इतर कोणत्याही भागापेक्षा अधिक पवित्र नव्हता. पण ज्या क्षणी ख्रिस्ताने तेथे स्वतःला प्रगट केले, आणि आपण आधीच पाहिले आहे की जळत्या झुडपामध्ये ख्रिस्तच प्रगट झाला होता, त्याच क्षणी त्याच्या उपस्थितीमुळे ते स्थान पवित्र झाले.

अरण्यात

म्हणून यहोशवाच्या पुस्तकातील पाचव्या अध्यायात उल्लेख केलेल्या दुसऱ्या घटनेकडे लक्ष द्‌यावे. जेव्हा प्रभूच्या सैन्याचा सेनापती यहोशवाला प्रकट झाला, तेव्हा त्याने त्याला असे सांगितले:

"आपल्या पायांतले जोडे काढ; कारण ज्या जागी तू उभा आहेस ती पवित्र आहे." (यहोशवा ५:१५)

असे वाटते की ते स्थान यहोशवाने गुप्त प्रार्थनेसाठी निवडलेले होते. बहुधा तो यापूर्वीही त्या ठिकाणी गेला असावा, आणि तेव्हा त्याला असे कोणतेही वचन ऐकू आले नव्हते; पण त्या वेळी प्रभूच्या सैन्याच्या सेनापतीची प्रत्यक्ष उपस्थिती तेथे होती ख्रिस्त स्वतः तेथे उपस्थित होता. ख्रिस्ताच्या उपस्थितीमुळे ती जमीन पवित्र झाली, आणि म्हणूनच यहोशवाला आपल्या पायातील चपला काढण्याची आज्ञा देण्यात आली, कारण ती पवित्र, म्हणजेच अभिषिक्त जमीन होती. रूपांतराच्या पर्वतालाही पवित्र असेच म्हटले जाते, कारण तेथे ख्रिस्त आपल्या दैवी स्वरूपात प्रकट झाला होता.

सीनाय पर्वतावर

याचे एक अत्यंत स्पष्ट उदाहरण आपल्याला त्या वेळी दिसते, जेव्हा सीनाय पर्वतावर ख्रिस्ताने स्वतः नियमशास्त्र पुन्हा उच्चारले. त्या पर्वताभोवती सीमा आखण्यात आल्या होत्या, आणि लोकांना त्या सीमांच्या पलीकडे जाण्याची परवानगी नव्हती. त्या वेळेपूर्वी तो पर्वत त्या परिसरातील इतर पर्वतांपेक्षा कोणत्याही विशेष प्रकारे वेगळा नव्हता; परंतु जेव्हा प्रभू स्वतः येशू ख्रिस्त, जो सृष्टीतील कार्यकर्ता आणि तारणातील कार्यकर्ता आहे तेथे प्रत्यक्ष उतरला, आणि आपल्या स्वतःच्या वाणीने देवाचे नियम जगासमोर पुन्हा घोषित केले, तेव्हा त्याच्या उपस्थितीमुळे तो पर्वत पवित्र ठरला. त्या पर्वताभोवती रेषा आखून तो आसपासच्या प्रदेशापासून वेगळा करण्यात आला होता. त्या प्रदेशाच्या त्या भागात आणि आसपासच्या इतर भागांत कोणताही विशेष फरक नव्हता, फक्त एवढाच फरक होता की त्या विशिष्ट पर्वतावर येशू ख्रिस्त स्वतः प्रत्यक्ष उतरला होता, आणि त्याच्या उपस्थितीमुळे तो पर्वत पवित्र झाला होता. जर कोणी त्या सीमारेषेच्या पलीकडे, ख्रिस्ताच्या उपस्थितीमुळे पवित्र ठरलेल्या त्या पर्वतावर पाऊल टाकले, तर त्याला निश्चितच मृत्यू आला असता. येथे देशाचा एक विशिष्ट भाग आसपासच्या प्रदेशापासून पूर्णपणे वेगळा व स्वतंत्र करण्यात आला होता. लोक इतर ठिकाणी नेहमीप्रमाणे चालू शकत होते; पण ज्या ठिकाणी ती सीमा होती, तेथे त्यांना थांबणे आवश्यक होते. तो विशेष अर्थाने देवाचा देश होता. त्या रेषेपलीकडे पाऊल टाकणे म्हणजे पवित्र भूमीवर पाऊल टाकणे होते.

काळामध्ये

निर्गम १६:२३ तो त्यांना म्हणाला, “परमेश्वराचे सांगणे असे आहे की, उद्या विसाव्याचा दिवस, परमेश्वराचा पवित्र शब्बाथ आहे; तुम्हांला भाजायचे ते भाजा आणि शिजवायचे ते शिजवा. जे काही उरेल ते आपल्यासाठी सकाळपर्यंत ठेवा.”

जसे जळत्या झुडपाजवळ ख्रिस्ताच्या उपस्थितीमुळे ती भूमी पवित्र झाली, जसे यहोशवासोबत ख्रिस्ताच्या उपस्थितीमुळे ती भूमी पवित्र झाली, जसे सीनाय पर्वतावर ख्रिस्ताच्या उपस्थितीमुळे तो प्रदेश पवित्र झाला, तसेच ख्रिस्ताची उपस्थिती जी सातव्या दिवसाला विश्रांतीचा दिवस ठरवते, जी त्याला शब्बाथ

बनवते, म्हणजेच आत्मिक विश्रांती तो दिवस पवित्र करते. आणि जसे त्या सर्व प्रसंगांत भूमीचा एक विशिष्ट भाग पवित्र ठरविला गेला होता, तसेच येथे काळाचाही एक विशिष्ट भाग पवित्र ठरविण्यात आला आहे. इस्राएलाची मुले आपल्या नेहमीच्या कामांत गुंतू शकत होती; त्या सीमारेषेबाहेर ते नेहमीप्रमाणे चालू शकत होते; परंतु जो कोणी त्या विशिष्टरीत्या वेगळा ठरविलेल्या पर्वताशी इतर आसपासच्या प्रदेशाप्रमाणेच वागला, त्याने आपले प्राण गमावले.

आजही हे तितकेच खरे आहे की येशू ख्रिस्ताच्या उपस्थितीमुळे काळाचा एक विशिष्ट भाग म्हणजे सातवा दिवस, शब्बाथ पवित्र ठरविण्यात आला आहे. म्हणूनच शास्त्र असे म्हणते:

“तू शब्बाथाची पायमल्ली करणार नाहीस, माझ्या पवित्र दिवशी आपला उद्योगधंदा करणार नाहीस, शब्बाथ आनंददिन आहे” (यशया ५८:१३)

हेही तितकेच खरे आहे की मनुष्य आठवड्याच्या सहा दिवसांत नेहमीप्रमाणे आपली कामे करू शकतो; परंतु जेव्हा तो त्या सीमारेषेपर्यंत येतो जी ख्रिस्ताने आपल्या स्वतःच्या उपस्थितीने पवित्र ठरविलेल्या वेळेला वेगळी करते आणि तो जाणूनबुजून ती रेषा ओलांडतो व त्या वेळेशी इतर वेळेसारखेच वागतो, तेव्हा तो आपल्या स्वतःच्या जीवनाच्या जोखमीवर असे करतो. हे खरे आहे की “दुष्ट कृत्याविरुद्धचा निर्णय त्वरित अंमलात आणला जात नाही; म्हणून मनुष्यांच्या अंतःकरणात दुष्टता करण्याची पूर्ण तयारी होते,” पण यामुळे या निष्कर्षाची ताकद कमी होत नाही. प्रभूने या विषयात आपली इच्छा स्पष्ट केली आहे, आणि तो “प्रत्येक मनुष्याला त्याच्या मार्गांप्रमाणे आणि त्याच्या कृत्यांच्या फळांप्रमाणे प्रतिफळ देईल.”

पवित्र करणारी गोष्ट म्हणजे ख्रिस्ताची उपस्थिती; आणि त्याची उपस्थिती विशेष रीतीने काळाच्या एका विशिष्ट भागात ठेवण्यात आली आहे. तो काळ इतर काळांपासून वेगळा, स्वतंत्र आणि सीमारेषांनी ठरविलेला आहे. इस्राएलाची मुले जेव्हा सिनायच्या सीमारेषेजवळ आली, तेव्हा त्यांना ते स्पष्टपणे माहीत होते. सामान्य आणि पवित्र यांतील सीमारेषेबाबत देवाने त्यांना अज्ञानात ठेवले नाही. देवाने आपल्यालाही अज्ञानात ठेवलेले नाही. त्याने अशी साधने ठरविली आहेत की आपण ओळखू शकतो तो काळ कधी येतो, जो त्याने आपल्या स्वतःच्या उपस्थितीने आणि आपल्या स्वतःच्या आशीर्वादाने पवित्र ठरविला आहे. परंतु जसे सिनाय पर्वतावर ख्रिस्ताच्या उपस्थितीमुळे तो पर्वत पवित्र

झाला, जसे शब्बाथामध्ये त्याच्या उपस्थितीमुळे तो दिवस पवित्र होतो, तसेच व्यक्तीमध्ये ख्रिस्ताची उपस्थिती त्याला पवित्र करते. शब्बाथाची रचना ख्रिस्तादवारे तारणाच्या कार्यात देवाने केलेल्या कामाची सतत आठवण करून देण्यासाठी करण्यात आली होती. "पवित्रता नसल्यास कोणालाही प्रभू दिसणार नाही." आपल्याला आज्ञा आहे: "पवित्र व्हा, कारण मी पवित्र आहे." पण आपण स्वतःला पवित्र करू शकत नाही. एकच गोष्ट नेहमी पवित्र करते ती म्हणजे येशू ख्रिस्ताची उपस्थिती. जेव्हा ख्रिस्त विश्वासाने आपल्या हृदयात वास करतो, तेव्हा त्याच्या उपस्थितीमुळे आपण पवित्र केले जातो; आणि हाच शब्बाथ पाळण्याचा आशीर्वाद आहे. हाच ख्रिस्ती अनुभव आहे; हेच ख्रिस्ती जीवन आहे. जेव्हा ख्रिस्त विश्वासाने हृदयात वास करतो, तेव्हा तो आपल्या उपस्थितीने विश्वासणाऱ्याला पवित्र करतो.

आशीर्वादित काळ

देव एखाद्या गोष्टीला आशीर्वाद का देतो?

निर्गम २०:११ "कारण सहा दिवसांत परमेश्वराने आकाश, पृथ्वी, समुद्र व त्यांतील सर्वकाही निर्माण केले आणि सातव्या दिवशी विसावा घेतला; म्हणून परमेश्वराने शब्बाथ दिवस आशीर्वाद देऊन पवित्र केला."

सातव्या दिवशी एक आशीर्वाद ठेवण्यात आला. देवाच्या आशीर्वादाचा उद्देश काय आहे?

देवाने आपल्या 'सेवकाला' उठवून प्रथम तुमच्याकडे पाठवले, ह्यासाठी की, त्याने तुम्हा प्रत्येकाला तुमच्या दुष्कृत्यांपासून वळून जाण्याचा आशीर्वाद देत जावा. (प्रेषितांची कृत्ये ३:२६)

देवाचा आशीर्वाद एखाद्या मनुष्यावर तो चांगला आहे म्हणून ठेवला जात नाही; तर देवाचा आशीर्वाद त्याला चांगला करण्यासाठी ठेवला जातो. तो त्याला त्याच्या अधर्मांपासून फिरविण्यासाठी असतो. म्हणूनच शब्बाथ याच उद्देशासाठी ठरविण्यात आला आहे, कारण शब्बाथ हा ख्रिस्तामधील देवाच्या सामर्थ्याचा

स्मारक आहे. आणि ख्रिस्तामधील देवाचे हेच सामर्थ्य पापापासून तारण देते. त्यामुळे शब्बाथाचा आशीर्वाद म्हणजे आपल्याला आपल्या अधर्मांपासून फिरविण्याचा आशीर्वाद जेव्हा आपल्याला येशू ख्रिस्तामध्ये पापापासून तारण देणाऱ्या देवाच्या महान सामर्थ्याची आठवण होते. म्हणजेच, शब्बाथाचा आशीर्वाद हा पवित्रीकरणाचा आशीर्वाद आहे. परिवर्तित झाल्याशिवाय कोणी आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताचा शब्बाथ खरोखर पाळू शकतो काय? तो शक्य नाही. कारण केवळ परिवर्तित झालेलाच मनुष्य शब्बाथ पाळू शकतो; कारण शब्बाथ हा परिवर्तनाचा आशीर्वाद आहे, मुक्ती देणाऱ्या सामर्थ्याचा आशीर्वाद आहे, पवित्रीकरणाचा आशीर्वाद आहे. आणि ज्याच्यामध्ये सृजनशील सामर्थ्य कार्यरत झाले आहे, तोच मनुष्य आपल्या प्रभू आणि तारणारा येशू ख्रिस्ताचा शब्बाथ पाळू शकतो. म्हणून शब्बाथ त्याच्यासाठी एक चिन्ह ठरतो देवाचे महान सामर्थ्य त्याच्यामध्ये कार्य करून त्याला त्याच्या अधर्मांपासून फिरवित आहे याचे स्मारक; म्हणजेच येशू ख्रिस्ताद्वारे कार्य करणाऱ्या देवाच्या महान सामर्थ्याचे चिन्ह, जे त्याला पापापासून तारण देते. त्यामुळे हे स्पष्ट आहे की कोणताही अपरिवर्तित मनुष्य शब्बाथ पाळू शकत नाही.

याव्यतिरिक्त, प्रभूने सातव्या दिवसाला आशीर्वाद दिला, सातव्या दिवसाला पवित्र केले, सातव्या दिवसाला अभिषिक्त केले. उत्पत्ति १२:२ मध्ये अब्राहामाविषयी आपण वाचतो: "मी तुला एक महान राष्ट्र करीन, तुला आशीर्वाद देईन, आणि तुझे नाव महान करीन; आणि तू आशीर्वाद ठरशील." देवाचा आशीर्वाद कोणत्याही व्यक्तीवर किंवा कोणत्याही गोष्टीवर ठेवण्यामागचा उद्देश हाच असतो की ती व्यक्ती किंवा ती गोष्ट इतरांसाठी आशीर्वाद ठरावी. म्हणून जेव्हा त्याने सातव्या दिवसाला आशीर्वाद दिला, तेव्हा त्याचा उद्देश हा होता की सातवा दिवस इतरांसाठी आशीर्वाद ठरावा. अब्राहाम जिथे जिथे गेला, तिथे तो ज्या लोकांशी संबंधित झाला त्यांच्यासाठी आशीर्वाद ठरला. अगदी त्याच प्रकारे, शब्बाथ जिथे जिथे येतो, तिथे तो त्या शब्बाथाला ओळखणाऱ्यांसाठी आशीर्वाद ठरतो. जे लोक अब्राहामाला ओळखत होते, ते त्याच्याशी असलेल्या संबंधामुळे आशीर्वादित झाले, कारण देवाने त्याला इतरांसाठी आशीर्वाद ठरविण्यासाठी आशीर्वाद दिला होता. त्याचप्रमाणे, ज्या शब्बाथाला देवाने आशीर्वाद दिला आहे, त्याला जे ओळखतात ते त्या आशीर्वादात सहभागी होतात, कारण देवाने आपल्या आशीर्वादाने त्याला परिपूर्ण केले आहे.

आत्मिक विश्रांती

शब्बाथाची संकल्पना म्हणजे विश्रांती. हाच त्या शब्दाचा अर्थ आहे. निर्गमाच्या तेहतीसाव्या अध्यायातील नोंदीकडे पाहिल्यास, आपल्याला दिसते की मोशेने प्रभूकडे विनंती केली की, तो स्वतः आणि लोक यांना पुढे घेऊन जाऊ नये, जोपर्यंत प्रभू त्यांच्यासोबत जात नाही. म्हणून प्रभू चौदाव्या वचनात म्हणतो:

“माझी उपस्थिती तुझ्याबरोबर जाईल, आणि मी तुला विश्रांती देईन.”

मग इस्राएलाच्या मुलांसोबत कोण गेला होता? “आणि ते त्या आत्मिक खडकातून पीत होते जो त्यांच्यासोबत जात होता, आणि तो खडक ख्रिस्त होता.” मग कोणाची उपस्थिती त्यांना विश्रांती देणार होती?—ती ख्रिस्ताची उपस्थिती होती. याला स्वतः ख्रिस्ताचे मत्तय ११:२८ मधील शब्द पूर्णपणे अनुरूप आहेत:

“सर्व कष्टी आणि भारक्रांत जनहो, तुम्ही माझ्याकडे या; म्हणजे मी तुम्हांला विसावा देईन.”

हे कधीचे आहे याने काहीही फरक पडत नाही ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनापूर्वी असो किंवा त्यानंतर ख्रिस्ताची उपस्थितीच विश्रांती देते, आणि हाच शब्बाथ पाळण्याचा खरा अर्थ आहे. त्या दिवशी ख्रिस्ताची उपस्थिती हीच त्या दिवसाची विशेष आशीर्वादमय बाब होती. शब्बाथामध्ये ख्रिस्ताची उपस्थितीच त्याला खरा शब्बाथ दिवस बनवते विश्रांतीचा दिवस, म्हणजेच आत्मिक विश्रांतीचा दिवस.

आता तो स्वतःला त्या दिवशी ठेवतो; आपण त्या दिवशी त्याला भेटतो. यासोबत प्रेषितांची कृत्ये ३:१९–२० मधील एक शास्त्रवचन जोडा:

तेव्हा तुमची पापे पुसून टाकली जावीत म्हणून पश्चात्ताप करा व वळा; अशासाठी की, विश्रांतीचे समय प्रभूजवळून यावेत; आणि तुमच्याकरता पूर्वी नेमलेला ख्रिस्त येशू ह्याला त्याने पाठवावे.

तो आपली उपस्थिती त्या दिवशी ठेवतो, आणि ती उपस्थिती आपल्याला शारीरिक नव्हे तर आत्मिक रीतीने ताजेतवाने करते. हाच त्याचा उद्देश आहे एक महान आत्मिक ताजेतवानेपणा. ताजेतवानेपणाचे काळ येतील. तो येशू

ख्रिस्ताला पाठवील, आणि मग प्रभूच्या उपस्थितीतून ताजेतवानेपणा येईल. तो काळ आत्ताच येथे आहे. आत्ताच ताजेतवानेपणाचा काळ आहे. आत्ताच पावसाचा काळ आहे. पण तो ख्रिस्ताच्या संकल्पनेपासून वेगळा येणार नाही; तो त्याच्यामधूनच येतो. त्याने पित्याची प्रतिज्ञा स्वीकारली आहे. हे सर्व आशीर्वाद त्याच्यामधूनच येतात. यापूर्वी कधीही नव्हते इतके आत्ताच ख्रिस्ताला उंचावण्याचा, येशू ख्रिस्ताला त्याच्या पूर्णतेत स्वीकारण्याचा काळ आहे; आणि देवाने आपल्याला दिलेल्या सर्व संस्थांमध्ये अशी एकही संस्था नाही की जी प्रत्येक प्रकारे आपले लक्ष येशू ख्रिस्ताकडे शब्बाथाइतके प्रभावीपणे वेधते. तोच ख्रिस्ताच्या संकल्पनेचा गाभा आहे सृष्टीकर्ता म्हणून येशू ख्रिस्त, मुक्तिदाता म्हणून येशू ख्रिस्त, पवित्रीकरण करणारा म्हणून येशू ख्रिस्त. येशू ख्रिस्त आपल्या उपस्थितीने आपल्याला ताजेतवाने करतो. हाच शब्बाथाचा अर्थ आहे.

या दिवशी नेमके काय केले गेले हे लक्षात घेणे महत्त्वाचे आहे. उत्पत्तीच्या दुसऱ्या अध्यायातील नोंद जिथे शब्बाथाचा पहिला उल्लेख आपल्याला सापडतो असे सांगते: “त्याने आपल्या केलेल्या सर्व कामांतून सातव्या दिवशी विश्रांती घेतली.” हे लगेचच स्पष्ट होते की पृथ्वीच्या टोकांचा सृष्टीकर्ता, जो कधीही थकत नाही आणि जो कधीही अशक्त होत नाही, त्याने त्या पहिल्या सातव्या दिवशी सृष्टीच्या कामामुळे थकून जाऊन विश्रांती घेतली नव्हती. ख्रिस्ताने शमरोनी स्त्रीला म्हटले: “देव आत्मा आहे, आणि जे त्याची उपासना करतात त्यांनी आत्म्यात आणि सत्यात उपासना केली पाहिजे.” देव आत्मा असल्यामुळे, त्याची विश्रांतीही आत्मिक असली पाहिजे. हे लहानसे महत्त्वाचे मुद्दे नाही; कारण जेव्हा आपण शब्बाथाचा अर्थ केवळ शारीरिक विश्रांतीचा दिवस असा घेतो, तेव्हा आपण त्याची खरी संकल्पनाच गमावतो. त्या दिवशी कोण विश्रांती घेत होता? ख्रिस्त, जो सृष्टीतील कार्यकर्ता होता, त्याने त्या दिवशी विश्रांती घेतली.

तो थकला म्हणून? कसल्याही अर्थाने नाही. ती आत्मिक विश्रांती होती. तो विश्रांती घेत होता आणि ताजेतवाना होत होता. त्याने आपल्या निर्माण केलेल्या कार्यांकडे पाहण्यात आनंद घेतला. तीच ती विश्रांती होती. शब्बाथ म्हणजे विश्रांती; आणि शब्बाथ या संस्थेच्या स्वभावातूनच हे स्पष्ट होते की तिचा अर्थ आत्मिक विश्रांती असा आहे. या संकल्पनेचा व्यवहार्य उपयोग लक्षात घ्या. जर शब्बाथाची कल्पना केवळ शारीरिक विश्रांती इतकीच असेल, तर मनुष्य एका दिवसाइतकाच दुसऱ्या दिवशीही विश्रांती घेऊ शकतो. इतकेच नव्हे तर, तो

आठवड्यातील वेगवेगळ्या दिवसांत आपली विश्रांती विभागूनही घेऊ शकतो; त्याला हवे असल्यास तो दररोज तीन-चार तास विश्रांती घेऊ शकतो. शब्बाथाचा अर्थ जर फक्त शारीरिक विश्रांती असेल, तर तो पावसाच्या दिवसात विश्रांती घेऊ शकतो आणि उन्हाळी दिवशी काम करू शकतो त्याच्या इच्छेनुसार. हे नीट समजून घेतले पाहिजे की केवळ काम न करणे ही देवाची शब्बाथ पाळण्याची संकल्पना नाही. ते रविवार-पाळणे असू शकते; ते शनिवार-पाळणे असू शकते; ते शुक्रवार-पाळणे असू शकते; ते सोमवार-पाळणेही असू शकते; पण ते शब्बाथ पाळणे नाही. ते शब्बाथ पाळणे नाही, कारण शब्बाथाची संकल्पना आत्मिक विश्रांती ही आहे. आणि आत्मिक विश्रांती म्हणूनच आणि दुसऱ्या कोणत्याही प्रकारे नाही. शब्बाथ त्याच्या पूर्ण अर्थाने पाळता येतो.

म्हणून हे त्वरित स्पष्ट होते की शब्बाथ पाळण्याविषयीच्या ज्या सर्व सिद्धांतांचा पाया शारीरिक बळाच्या कल्पनेवर आहे, ते पूर्णपणे निरर्थक आहेत. मनुष्य कामापासून दूर राहण्याची सक्ती करू शकतो; पण तो शब्बाथ पाळण्याची सक्ती करू शकत नाही. एखाद्या मनुष्याला शारीरिक काम न करण्यास भाग पाडले जाऊ शकते; त्याला रिकामेपणात ठेवले जाऊ शकते; पण शब्बाथ पाळण्याची सक्ती कोणीही करू शकत नाही. ते पूर्णतः आत्मिक गोष्ट आहे. हे खरे आहे की खऱ्या अर्थाने शब्बाथ पाळताना अनावश्यक शारीरिक कामापासून पूर्ण विश्रांती घेतली जाईल; पण तेच शब्बाथ पाळणे नाही. आपल्या प्रभू येशू ख्रिस्ताच्या शब्बाथ दिवशी आपण श्रम थांबवतो याचे कारण हे आहे की आपल्याला येशू ख्रिस्तामध्ये प्रकट झालेल्या देवाचे मनन करण्याची मोकळीक मिळावी. आणि शारीरिक श्रमांपासूनची विश्रांती ही बाह्य खूण आहे की आपण पापापासून विश्रांती घेतली आहे. "कारण आपण जे विश्वास ठेवतो ते विश्रांतीत प्रवेश करतो," आणि "जो त्याच्या विश्रांतीत प्रवेश करतो, तोही देवाने आपल्या कामांतून जसा विश्रांती घेतली तसा आपल्या कामांतून विश्रांती घेतो."

आता आपली कामे नेहमीच पापाची कामे असतात. जो परिवर्तित झाला आहे, ज्याच्यामध्ये येशू ख्रिस्ताद्वारे देवाचे सामर्थ्य कार्य करून त्याला नव्याने निर्माण करते, त्याच्यामध्ये नवीन हृदय निर्माण करते, तो आपल्या स्वतःच्या कामांना थांबवतो. त्याची स्वतःची कामे पापाची असतात. तो आपल्या कामांतून विश्रांती घेतो, जशी देवाने आपल्या कामांतून घेतली. शब्बाथ हा या गोष्टीचे स्मारक होता की देवाने ख्रिस्तामध्ये आपल्या कार्यातून विश्रांती घेतली. शब्बाथ हा ख्रिस्ती माणसासाठी एक चिन्ह आहे की त्याने आपल्या कामांतून विश्रांती

घेतली आहे, आणि देवाचे सामर्थ्य त्याच्यामध्ये कार्य करत आहे. “इच्छा करण्यासही आणि त्याच्या सदिच्छेनुसार कृती करण्यासही.” जेव्हा आपण आपल्या स्वतःच्या कामांतून जी पापी आहेत विश्रांती घेतो, तेव्हा आपण पापापासून वाचविले जातो. पण पापापासून वाचविणारे सामर्थ्य केवळ सर्जनशील सामर्थ्यच आहे, आणि ते सर्जनशील सामर्थ्य नेहमीच येशू ख्रिस्ताद्वारे प्रगट होते. आपल्यामध्ये चालू असलेले हे कार्य म्हणजेच पवित्रीकरणाचे कार्य आहे. म्हणून शब्बाथाचा आशीर्वाद म्हणजे येशू ख्रिस्ताद्वारे कार्य करणाऱ्या देवाच्या सामर्थ्याने होणाऱ्या पवित्रीकरणाचा आशीर्वाद.

दुप्पट आशीर्वाद

परंतु शब्बाथाव्यतिरिक्त इतर दिवशीही आपल्याला देवाचा आशीर्वाद आणि ख्रिस्ताची उपस्थिती मिळत नाही काय? नक्कीच मिळते. परंतु मनुष्यावर असलेला देवाचा आशीर्वाद आणि एखाद्या दिवशी असलेला देवाचा आशीर्वाद यांत फरक आहे. सुरुवातीला, मनुष्याच्या सृष्टीविषयी बोलताना वचन असे सांगते: “आणि देवाने त्यांना आशीर्वाद दिला.” पण जेव्हा सातव्या दिवसाचा विषय आला, आणि देवाने ख्रिस्तामध्ये आपल्या कार्यातून विश्रांती घेतली, तेव्हा त्याने सातव्या दिवसाला आशीर्वाद दिला.

आता, एकीकडे मनुष्यावर असलेला आशीर्वाद आहे आणि जो कोणी तो स्वीकारतो त्याच्यासाठी तो आशीर्वाद सुरुवातीपासून आजपर्यंत चालू आहे; आणि दुसरीकडे सातव्या दिवसावर असलेला आशीर्वाद आहे आणि तो आशीर्वाद त्या दिवसावर कायम आहे आणि आजही आहे. परंतु देवाने ख्रिस्तामध्ये इतर कोणत्याही दिवसाला कधीही आशीर्वाद दिलेला नाही. तो प्रत्येक दिवशी मनुष्याला आशीर्वाद देतो, पण त्याने फक्त एका दिवसाला आशीर्वाद दिला आहे, आणि तो म्हणजे सातवा दिवस.

म्हणून, ज्याच्यावर आधीच देवाचा आशीर्वाद आहे असा मनुष्य जेव्हा त्या सातव्या दिवसाकडे येतो ज्यावर स्वतः आशीर्वाद ठेवलेला आहे तेव्हा तेथे दोन आशीर्वाद असतात, आणि दोन्ही मनुष्याच्या हितासाठी असतात. म्हणून आठवड्याच्या सातव्या दिवशी असा आशीर्वाद अनुभवता येतो, जो इतर कोणत्याही दिवशी अनुभवता येत नाही, कारण तो तिथेच नसतो.

जेव्हा शब्बाथ आपल्याजवळून पुढे जातो, तेव्हा शब्बाथाचा आशीर्वादही त्याच्याबरोबर जातो. आठवड्याच्या पहिल्या दिवशीही देवाचा आशीर्वाद आपल्याबरोबर असतो; आपण जिथे जिथे जातो तिथे तो आपल्यावर राहतो; आणि शब्बाथ जिथे जिथे जातो तिथे त्याच्यावरही देवाचा आशीर्वाद राहतो. आणि जेव्हा तो पुन्हा आपल्याकडे येतो, तेव्हा तो आशीर्वाद अजूनही त्याच्यावर असतो आणि त्याच्याबरोबर असा आशीर्वादही असतो जो देवाने आधीच आपल्याला दिलेल्या आशीर्वादाव्यतिरिक्त असतो. हाच शब्बाथाचा आशीर्वाद आहे; हाच शब्बाथ पाळण्याचा आशीर्वाद आहे.

परंतु एवढेच नव्हे की देवाने ख्रिस्तामध्ये शब्बाथ दिवसाला आशीर्वाद दिला आणि त्याला पवित्र केले; तर त्याने त्याला पवित्रही ठरविले म्हणजेच त्याचे पवित्रीकरण केले. पवित्र करणारी गोष्ट नेमकी काय आहे हे लक्षात घ्या.

ह्या स्थळी मी इस्राएल लोकांना भेट देईन आणि माझ्या तेजाने मंडप पवित्र होईल. (निर्गम २९:४३)

पवित्र करणारी गोष्ट कोणती? ती म्हणजे देवाची उपस्थिती, ख्रिस्तामधील देवाचे तेज. आणि जसा ख्रिस्त निवासमंडपामध्ये वास करून त्याला पवित्र करीत होता, तसेच ख्रिस्त विश्वासणाऱ्यामध्ये वास करून त्याला पवित्र करतो.

पवित्रीकरणाचे चिन्ह

आता यहेज्केल २०:१२ वाचा:

आणखी त्यांच्यामध्ये व माझ्यामध्ये चिन्ह होण्यास मी त्यांना आपले शब्बाथही दिले; ते अशासाठी की मी परमेश्वराने त्यांना पवित्र केले हे त्यांना समजावे.

यासोबत निर्गम ३१:१३ वाचा:

“तू इस्राएल लोकांना आणखी असे सांग की, तुम्ही माझे शब्बाथ अवश्य पाळावेत, कारण पिढ्यानपिढ्या तुमच्यामाझ्यामध्ये ही खूण आहे; ह्यावरून हे कळावे की, तुम्हांला पवित्र करणारा मी परमेश्वर आहे."

दुसरा अनुवाद या वाक्याचा असा अर्थ देतो: “मी, यहोवा, तुम्हांला पवित्र करीत आहे.” मग शब्बाथ आपल्यासाठी दर आठवड्याला येताना कशाचे चिन्ह

असावा?तो याचे चिन्ह असावा की “मी, यहोवा, तुम्हांला पवित्र करीत आहे.” आणि प्रत्येक पुढील शब्बाथ हा त्या पवित्रीकरणाच्या कार्यातील प्रगती दाखवतो. एका शब्बाथाला आपण देवाचा आशीर्वाद प्राप्त करतो; पुढचा शब्बाथ येतो, आणि जर आपण कृपेमध्ये आणि आपल्या प्रभू व तारणारा येशू ख्रिस्त यांच्या ज्ञानात वाढत असू, तर त्या पुढील शब्बाथाचा आशीर्वाद हा अधिकचा आशीर्वाद ठरतो. तो आपल्याला सृष्टीत आणि मुक्तीत कार्य करणाऱ्या देवाच्या सामर्थ्याची अधिकाधिक ओळख करून देतो. आपण आपल्या अनुभवात भर घालतो, आणि तो सतत हे चिन्ह ठरतो “मी, यहोवा, तुम्हांला पवित्र करीत आहे,” तुम्हांला पवित्र बनवीत आहे. अशा प्रकारे पुन्हा एकदा हे स्पष्ट होते की शब्बाथाचा आशीर्वाद हा पवित्रीकरणाचा आशीर्वादच आहे.

अतिरिक्त आशीर्वाद: आनंददायक की ओझे?

देवाचा कधीही असा उद्देश नव्हता की शब्बाथ कोणासाठीही ओझे ठरावा; उलट तो आशीर्वाद ठरावा असा त्याचा हेतू होता. आणि जो कोणी शब्बाथ पाळताना देवाचा सन्मान करतो, त्यांच्यासाठी तो आशीर्वादच ठरेल, असे तो आता करील.

ख्रिस्त पृथ्वीवर असताना पित्याने त्याच्याविषयी दिलेल्या साक्षीविषयी आपण वाचतो (मत्तय ३:१७): “आणि पाहा, स्वर्गातून वाणी झाली, ‘हा माझा प्रिय पुत्र आहे; त्याच्यामध्ये मी संतुष्ट आहे.’” या वचनाचा दुसरा अनुवाद असा आहे:

“पाहा, स्वर्गांतून वाणी झाली, ‘हा माझा परमप्रिय पुत्र आहे; ज्याच्यामध्ये मला आनंद आहे.’”

यासोबत यशया ४२:१ मधील ही भविष्यवाणी वाचा:

पाहा, हा माझा सेवक, ह्याला मी आधार आहे; पाहा, हा माझा निवडलेला, ह्याच्याविषयी माझा जीव संतुष्ट आहे; ह्याच्या ठायी मी आपला आत्मा घातला आहे; तो राष्ट्रांना न्याय प्राप्त करून देईल.

ही ख्रिस्ताविषयीची भविष्यवाणी आहे. म्हणून जेव्हा ख्रिस्त आला, तेव्हा हीच साक्ष दिली गेली: “हा माझा परमप्रिय पुत्र आहे; ज्याच्यामध्ये मला आनंद आहे.” आता यशयाच्या अठ्ठावन्नाव्या अध्यायातील तेरावे वचन जे सर्वांना परिचित आहे ते वाचा:

“तू शब्बाथाची पायमल्ली करणार नाहीस, माझ्या पवित्र दिवशी आपला उद्योगधंदा करणार नाहीस, शब्बाथ आनंददिन आहे, परमेश्वराचा पवित्र व सन्मान्य दिन आहे असे म्हणून त्याचा आदर करशील; व त्या दिवशी आपले कामकाज करणार नाहीस, आपला धंदा चालवणार नाहीस, वायफळ गोष्टी बोलत बसणार नाहीस;”

एका दुसऱ्या अनुवादात ही कल्पना थोडी अधिक स्पष्टपणे मांडली आहे, तरीही अर्थात कोणताही बदल नाही. तो असा आहे: “आणि तू शब्बाथाला हाक मारलीस, ‘आनंद!’” आपल्या अनुवादात असे म्हटले आहे: “आणि तू शब्बाथाला आनंद म्हणशील;” तर त्या अनुवादात असे म्हटले आहे: “आणि तू शब्बाथाला [तो येताना] हाक मारलीस, ‘आनंद!’” आणि त्याचप्रमाणे प्रभूच्या पवित्र दिवसाला हाक मारलीस, “सन्माननीय!” ही सर्व शास्त्रवचने एकत्र ठेवा.

यशया ४२:१ मधील भविष्यवाणी ख्रिस्ताला देवाचा आनंद म्हणून दर्शविते; आणि जेव्हा ख्रिस्त आला, तेव्हा मत्तय ३:१७ मध्ये अशी नोंद आहे: “हा माझा परमप्रिय पुत्र आहे; ज्याच्यामध्ये मला आनंद आहे.” शब्बाथ येतो तेव्हा आपल्याला त्याच्याकडे हाक मारण्याची, तो येताना त्याला म्हणण्याची आज्ञा आहे “आनंद!” का? कारण ज्याच्यामध्ये प्रभूला आनंद आहे, जो प्रभूचा आनंद आहे, जो आत्म्याचा आनंद आहे, तो शब्बाथामध्ये आहे. येशू ख्रिस्त शब्बाथामध्ये आहे; म्हणून जेव्हा शब्बाथ येतो, तेव्हा आपण प्रभूच्या पवित्र दिवसाला हाक मारली पाहिजे “सन्माननीय!” तो प्रभूचा पवित्र दिवस आहे. आणि ख्रिस्त तो पवित्र बालक येशू होता; आणि तो दिवस पवित्र आहे, कारण ख्रिस्त त्या दिवशी उपस्थित आहे. आणि शास्त्र असे सांगते की जर आपण शब्बाथाला हाक मारली “आनंद!” आणि प्रभूच्या पवित्र दिवसाला “सन्माननीय!” तर “तू प्रभूमध्ये आनंद मानशील.” का? कारण प्रभू, जो आत्म्याचा आनंद आहे, तो शब्बाथामध्ये आहे.

म्हणून आपण प्रभूच्या दिवशी प्रभूमध्ये आनंद मानू. यामुळे शब्बाथ एक तेजस्वी गोष्ट ठरतो. प्रत्येक टप्प्यावर, जेव्हा तो योग्य रीतीने समजला जातो, तेव्हा शब्बाथ आपल्याला ख्रिस्त आणि त्याचे आपल्यासाठी केलेले कार्य सुचवितो. प्रत्येक ठिकाणी तो ख्रिस्त आणि त्याचे सामर्थ्य दर्शवितो; ते सामर्थ्य म्हणजे आपल्या मुक्तीसाठी वचनबद्ध केलेले सर्जनशील सामर्थ्य आहे. तो आशीर्वाद देणारा, विश्रांती देणारा, पवित्र करणारा, पवित्रीकरण करणारा ख्रिस्त याचे चिन्ह आहे. तो आत्म्याचा आनंद असलेल्या ख्रिस्ताचे चिन्ह आहे; तो पवित्र

असलेल्या ख्रिस्ताचे चिन्ह आहे. तो त्या ख्रिस्ताचे चिन्ह आहे, ज्याचा आपण सन्मान केला पाहिजे. जसे शब्बाथ प्रत्येक ठिकाणी ख्रिस्ताला सृष्टीकर्ता म्हणून, मुक्तिदाता म्हणून, तारणारा म्हणून दर्शवितो, आणि जसे आपण पित्याला जसा सन्मान देतो तसाच पुत्रालाही द्यायचा आहे, म्हणून हे अशक्य आहे की एखाद्या व्यक्तीने जाणीवपूर्वक ख्रिस्ताच्या दिवसाचा अपमान करत असताना तो ख्रिस्ताचा सन्मान करू शकेल. याच कारणामुळे, जे लोक देवाने आशीर्वाद दिलेल्या व पवित्र केलेल्या त्या दिवसाच्या पालनाद्वारे ख्रिस्ताचा सन्मान करतात, त्यांच्यासारखे येशू ख्रिस्ताचाही अवमान कोणीही करू शकत नाही. म्हणून, जेव्हा आपण जाणूनबुजून आणि हेतुपुरस्सर सातव्या दिवसाला, ज्या दिवसाला त्याने आशीर्वादित आणि पवित्र केले आहे, त्या दिवसाला तुच्छ लेखतो, तेव्हा आपण येशू ख्रिस्ताला निर्माता, तारणहार आणि मुक्तिदाता म्हणून सुरुवातीपासून शेवटपर्यंत गौरवान्वित करू शकत नाही.

खरे ख्रिस्ती कोण आहेत?

पण लगेचच असा प्रश्न विचारला जातो: सातवा दिवस पाळणारेच काय ते खरे ख्रिस्ती आहेत काय? ज्यांनी कधीच सातवा दिवस पाळला नाही, असे ख्रिस्ती सर्व काळांत नव्हते काय? आजही प्रत्येक नावाच्या व प्रत्येक पंथातील असे ख्रिस्ती नाहीत काय, जे सातवा दिवस पाळत नाहीत? नक्कीच आहेत. मग असे असल्यास, यात फरक काय पडतो? आणि आत्ताच या विषयाकडे लक्ष का वेधले जाते? हे लक्षात घ्या याच ठिकाणी संपूर्ण विषयाचे मूळ आहे. जो स्वतःला देवाला अर्पण करतो, तो खरा ख्रिस्ती आहे; आणि ज्याच्या मार्गावर देव जेवढा प्रकाश टाकतो, त्या सर्व प्रकाशानुसार जो चालतो, तो खरा ख्रिस्ती आहे. देवाने आपल्याला दिलेल्या प्रकाशाचा आपण कसा उपयोग करतो, याबद्दल आपण जबाबदार आहोत. जेव्हा एखादा मनुष्य खरा ख्रिस्ती असतो, तेव्हा त्याच्यामध्ये अशी इच्छा असते, अशी वृत्ती असते की त्याचे जीवन येशू ख्रिस्ताच्या जीवनासारखे घडावे. आणि येशू ख्रिस्ताच्या जीवनाविषयी, सामर्थ्याविषयी व कार्याविषयी जी कोणतीही सत्ये त्याच्यापुढे उघड केली जातात, ती सर्व जाणून घेण्याची त्याची इच्छा असते. पण ज्या क्षणी खरा ख्रिस्ती असा प्रकाश स्वीकारतो, जो त्याला यापूर्वी माहीत नव्हता, आणि तो त्या प्रकाशानुसार चालण्यास नकार देतो, त्याच क्षणी तो खरा ख्रिस्ती राहात नाही. ज्याक्षणी देवाचे

मूल असलेला खरा ख्रिस्ती नवीन प्रकाश प्राप्त करतो, त्याक्षणी तो तो प्रकाश आनंदाने स्वीकारतो. त्याच्या अंतःकरणाची वृत्ती हीच असते की तो ख्रिस्तामध्ये देवाच्या प्रतिमेस पूर्णपणे अनुरूप व्हावा. पण जेव्हा प्रकाश येतो आणि तो प्रकाश नाकारला जातो, तेव्हा तो मनुष्य देवाविरुद्ध उभा राहतो, आणि तो आता खरा ख्रिस्ती राहत नाही. आणि जरी त्या क्षणापर्यंत तो देवाच्या दृष्टीने नीतिमान ठरलेला देवाचा मुलगा असला, तरी जेव्हा देव त्याला अधिक प्रकाश दाखवतो आणि म्हणतो, "हा मार्ग आहे; त्यात चाल," आणि तो म्हणतो, "नाही," तेव्हाच तो देवाच्या दृष्टीने नीतिमान देवाचा मुलगा म्हणून आपले स्थान गमावतो; तेव्हाच त्याचा ख्रिस्ती अनुभव थांबतो. आणि देवाचे ते आमंत्रण खऱ्या अर्थाने खरा शब्बाथ पाळण्याचे असो किंवा त्याच्यापुढे ठेवलेले इतर कोणतेही कर्तव्य असो यात काहीही फरक पडत नाही.

याव्यतिरिक्त, जे लोक ख्रिस्ताच्या आगमनासाठी तयार केले जाणार आहेत, जे एका क्षणात, डोळ्यांच्या पापणीच्या लवचिकतेत बदलले जाणार आहेत, जे मृत्यू न पाहता रूपांतरित केले जाणार आहेत, त्यांच्यामध्ये ख्रिस्ताचा स्वभाव पूर्णपणे घडविला गेलेला असणार आहे; जेणेकरून त्यांच्याविषयी असे म्हटले जाईल:

"आणि त्यांच्या तोंडात कपट आढळले नाही; कारण ते देवाच्या सिंहासनासमोर निर्दोष आहेत." (प्रकटीकरण १४:५) पिलाताने ख्रिस्ताविषयी काय म्हटले?

"मला त्याच्यात कोणताही दोष आढळत नाही." ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनाच्या वेळी जे लोक तयार असतील आणि रूपांतरित केले जातील, त्यांच्याविषयी काय म्हटले आहे? "ते निर्दोष आहेत." म्हणजेच, ते ख्रिस्तासारखेच आहेत; ख्रिस्ताचा स्वभाव पूर्णपणे त्यांच्यामध्ये घडविला गेलेला आहे. परंतु असे होण्यासाठी त्यांच्या जीवनाचे देवाच्या स्वभावाशी पूर्ण सुसंगत असणे आवश्यक आहे, कारण ख्रिस्त हा जगासमोर देवाच्या स्वभावाचे प्रतिरूप होता. त्याने देवाचा स्वभाव जगाला उलगडून दाखविला. पण देवाचे नियमशास्त्र हे देवाच्या स्वभावाचे प्रतिबिंब आहे. ते देव कसा आहे याचे विधान आहे. आणि जेव्हा मनुष्याचे जीवन देवाच्या नियमशास्त्राशी सुसंगत केले जाते, तेव्हाच तो निर्दोष ठरतो; तेव्हाच तो ख्रिस्तासारखा ठरतो. म्हणून जे लोक रूपांतरित केले जाणार आहेत, त्यांचे लक्ष या गोष्टीकडे वेधले जाणे आवश्यक आहे की प्रभूच्या शब्बाथाकडे दुर्लक्ष करत असताना ते त्या बाबतीत ख्रिस्ताच्या जीवनाशी

विसंगत आहेत, आणि त्यामुळे देवाच्या स्वभावाशीही विसंगत आहेत. आणि जर त्यांना मृत्यू न पाहता रूपांतरित केले जायचे असेल, आणि देवाच्या सिंहासनासमोर त्यांच्याविषयी "ते निर्दोष आहेत" असे म्हटले जाणार असेल, तर स्वभावातील तो दोष दूर केला गेला पाहिजे.

परिशिष्ट अ: शब्बाथ व रविवार याविषयी बायबलमधील तथ्ये

शब्बाथाचा उद्देश काय आहे? तो कोणी निर्माण केला? तो कधी निर्माण करण्यात आला, आणि कोणासाठी? खरा शब्बाथ कोणता दिवस आहे? अनेक जण आठवड्याचा पहिला दिवस म्हणजे रविवार पाळतात. त्यासाठी त्यांच्याकडे कोणता बायबलाधारित अधिकार आहे? काही जण सातवा दिवस म्हणजे शनिवार पाळतात. त्यासाठी त्यांच्याकडे कोणते शास्त्रवचन आहे? देवाच्या वचनामध्ये जसे स्पष्टपणे सांगितले आहे, तसे दोन्ही दिवसांबाबतची तथ्ये येथे दिली आहेत:

१. या पृथ्वीची निर्मिती करताना आठवड्याचे पहिले सहा दिवस काम केल्यानंतर महान देवाने सातव्या दिवशी विश्रांती घेतली. (उत्पत्ती २:१–३)

२. यामुळे तो दिवस देवाचा विश्रांतीचा दिवस, म्हणजेच शब्बाथ दिवस ठरला; कारण शब्बाथ या शब्दाचा अर्थच विश्रांती असा आहे. उदाहरणार्थ, एखादी व्यक्ती ज्या दिवशी जन्मते, तो दिवस तिचा वाढदिवस ठरतो. त्याचप्रमाणे, देव ज्या दिवशी विश्रांती घेतो, तो दिवस त्याचा विश्रांतीचा, म्हणजेच शब्बाथ दिवस ठरतो.

३. म्हणून सातवा दिवस सदैव देवाचाच शब्बाथ दिवस असतो. ज्या दिवशी

तुमचा जन्म झाला नाही, त्या दिवशी तुम्ही तुमचा वाढदिवस बदलू शकता काय? नाही. त्याचप्रमाणे, देवाने ज्या दिवशी विश्रांती घेतली नाही, त्या दिवशी त्याचा विश्रांतीचा दिवस बदलता येत नाही. म्हणून सातवा दिवस आजही देवाचाच शब्बाथ दिवस आहे.

४. सृष्टीकर्त्याने सातव्या दिवसाला आशीर्वाद दिला. (उत्पत्ती २:३)

५. त्याने सातव्या दिवसाला पवित्र केले. (निर्गम २०:११)

६. एदेन बागेत त्याने त्या दिवसाला शब्बाथ दिवस ठरविले. (उत्पत्ती २:१–३)

७. येशू म्हणतो की तो मनुष्याकरिता निर्माण करण्यात आला आहे. (मार्क २:२७) म्हणजेच संपूर्ण मानवजातीसाठी; येथे मनुष्य हा शब्द मर्यादित नाही म्हणून तो यहुद्यांसाठीच नव्हे तर अन्यजातींसाठीही आहे.

८. तो सृष्टीचे स्मारक आहे. (निर्गम २०:११; ३१:१७) आपण प्रत्येक वेळी सातव्या दिवशी, देवाने जसे सृष्टीवेळी विश्रांती घेतली तसे विश्रांती घेतो, तेव्हा त्या महान घटनेची आठवण करतो.

९. तो आदामाला, म्हणजे संपूर्ण मानवजातीच्या प्रमुखाला देण्यात आला. (मार्क २:२७; उत्पत्ती २:१–३)

१०. म्हणून आदामामार्फत, आपला प्रतिनिधी म्हणून, तो सर्व राष्ट्रांना देण्यात आला. (प्रेषितांची कृत्ये १७:२६)

११. तो यहुदी संस्था नाही, कारण पहिला यहुदी अस्तित्वात येण्याच्या सुमारे २३०० वर्षांपूर्वीच तो निर्माण करण्यात आला होता.

१२. बायबल कधीही त्याला "यहुदी शब्बाथ" असे म्हणत नाही, तर नेहमी "परमेश्वर तुझ्या देवाचा शब्बाथ" असेच म्हणते. लोकांनी देवाच्या पवित्र विश्रांतीच्या दिवसाविषयी अवहेलना करताना सावध राहावे.

१३. पितृकाळभर शब्बाथ आणि सात दिवसांच्या आठवड्याचा स्पष्ट उल्लेख आढळतो. (उत्पत्ती २:१–३; ८:१०, १२; २९:२७–२८ इ.)

१४. सीनाय पर्वतापूर्वीच तो देवाच्या नियमशास्त्राचा भाग होता. (निर्गम १६:४, २७–२९)

१५. नंतर देवाने तो आपल्या नैतिक नियमांच्या केंद्रस्थानी ठेवला. (निर्गम २०:१–१७) जर तो इतर नऊ आज्ञांप्रमाणे अपरिवर्तनीय नसता, तर देवाने तो तेथे का ठेवला असता?

१६. सातव्या दिवसाचा शब्बाथ जिवंत देवाच्या स्वतःच्या वाणीने आज्ञापित करण्यात आला. (व्यवस्था ४:१२–१३)

१७. त्यानंतर देवाने ती आज्ञा स्वतःच्या बोटाने लिहिली. (निर्गम ३१:१८)

१८. त्याने ती टिकाऊ दगडावर कोरली, ज्यातून तिचे अविनाशी स्वरूप दर्शविले जाते. (व्यवस्था ५:२२)

१९. ती पवित्र करारपेटीत, अतिपवित्र स्थानी जपून ठेवण्यात आली. (व्यवस्था १०:१–५)

२०. अत्यंत घाईच्या काळातसुद्धा देवाने शब्बाथ दिवशी काम करण्यास मनाई केली. (निर्गम ३४:२१)

२१. इस्राएली लोकांनी शब्बाथ अपवित्र केल्यामुळे अरण्यात त्यांचा नाश झाला. (यहेज्केल २०:१२–१३)

२२. शब्बाथ हा खऱ्या देवाचे चिन्ह आहे, ज्याद्वारे आपण त्याला खोट्या देवांपासून ओळखतो. (यहेज्केल २०:२०)

२३. यहुद्यांनी शब्बाथ पाळला असता तर यरुशलेम सदैव उभे राहील असे देवाने वचन दिले होते. (यिर्मया १७:२४–२५)

२४. शब्बाथ मोडल्यामुळे देवाने त्यांना बाबेलच्या बंदिवासात पाठविले. (नहेम्या १३:१८)

२५. त्याच्या उल्लंघनामुळेच यरुशलेम नष्ट झाले. (यिर्मया १७:२७)

२६. जे अन्यजाती शब्बाथ पाळतील त्यांच्यावर देवाने विशेष आशीर्वाद जाहीर केला आहे. (यशया ५६:६–७)

२७. ही भविष्यवाणी पूर्णपणे ख्रिस्ती युगाशी संबंधित आहे. (यशया ५६ पहा)

२८. शब्बाथ पाळणाऱ्यांना देव आशीर्वाद देईल असे त्याने वचन दिले आहे. (यशया ५६:२)

२९. प्रभू आपल्याला त्याला “सन्माननीय” म्हणण्याची आज्ञा देतो. (यशया ५८:१३) “जुना यहुदी शब्बाथ”, “बंधनाचे ओझे” असे म्हणणाऱ्यांनी सावध राहावे.

३०. अनेक पिढ्यांपासून पायाखाली तुडविला गेलेला शब्बाथ शेवटच्या काळात पुनर्स्थापित केला जाणार आहे. (यशया ५८:१२–१३)

३१. सर्व पवित्र संदेष्ट्यांनी सातवा दिवस पाळला.

३२. देवाचा पुत्र पृथ्वीवर आला तेव्हा त्याने संपूर्ण आयुष्यभर सातवा दिवस पाळला. (लूक ४:१६; योहान १५:१०) म्हणजे त्याने सृष्टीवेळी पित्याने दिलेल्या उदाहरणाचे अनुकरण केले.

३३. सातवा दिवसच प्रभूचा दिवस आहे. (प्रकटीकरण १:१०; मार्क २:२८; यशया ५८:१३; निर्गम २०:१०)

३४. येशू शब्बाथाचा प्रभू आहे. (मार्क २:२८) म्हणजे तो त्याचे रक्षण व जपणूक करतो, जसा पती आपल्या पत्नीचे करतो. (१ पेत्र ३:६)

३५. त्याने शब्बाथाला मनुष्याच्या कल्याणासाठी दिलेली दयाळू संस्था म्हणून सिद्ध केले. (मार्क २:२३–२८)

३६. त्याने शब्बाथ रद्द न करता, तो कसा पाळावा हे शिकविले. (मत्तय १२:१–१३)

३७. शब्बाथ दिवशी केवळ जे योग्य आहे तेच करावे असे त्याने आपल्या शिष्यांना शिकविले. (मत्तय १२:१२)

३८. त्याने आपल्या प्रेषितांना आपल्या पुनरुत्थानानंतर चाळीस वर्षांनीही

शब्बाथाबद्दल प्रार्थनेत जागरूक राहण्यास सांगितले. (मत्तय २४:२०)

३९. येशूसोबत असलेल्या भक्त स्त्रियांनी त्याच्या मृत्यूनंतरही सातवा दिवस काळजीपूर्वक पाळला. (लूक २३:५६)

४०. ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानानंतर तीस वर्षांनीही पवित्र आत्म्याने त्याला "शब्बाथ दिवस" असेच संबोधले. (प्रेषितांची कृत्ये १३:१४)

४१. अन्यजातींचा प्रेषित पौलने इ.स. ४५ मध्येही त्याला "शब्बाथ दिवस" असेच म्हटले. (प्रेषितांची कृत्ये १३:२७)

४२. इ.स. ६२ मध्ये लिहिताना लूकनेही त्याला "शब्बाथ दिवस" असेच संबोधले. (प्रेषितांची कृत्ये १३:४४)

४३. अन्यजाती विश्वासणाऱ्यांनीही त्याला शब्बाथच म्हटले. (प्रेषितांची कृत्ये १३:४२)

४४. इ.स. ४९ मधील महान ख्रिस्ती परिषदेतील याकोबनेही त्याला "शब्बाथ दिवस" असेच म्हटले. (प्रेषितांची कृत्ये १५:२१)

४५. त्या दिवशी प्रार्थनासभा घेणे ही प्रथा होती. (प्रेषितांची कृत्ये १६:१३)

४६. पौल त्या दिवशी सार्वजनिकरीत्या शास्त्र वाचत असे. (प्रेषितांची कृत्ये १७:२–३)

४७. त्या दिवशी उपदेश करणे ही त्याची सवय होती. (प्रेषितांची कृत्ये १७:२–३)

४८. प्रेषितांची कृत्ये या पुस्तकातच त्याने त्या दिवशी किमान ८४ सभा घेतल्याची नोंद आहे.

४९. ख्रिस्ती व यहुदी यांच्यात शब्बाथाबाबत कधीही वाद झाला नाही याचा अर्थ दोघेही तोच दिवस पाळत होते.

५०. पौलावर केलेल्या आरोपांपैकी एकदाही त्याच्यावर शब्बाथ न पाळल्याचा

आरोप झाला नाही. का? कारण तो शब्बाथ पाळत होता.

५१. पौलने स्वतः जाहीर केले की त्याने नियमशास्त्र पाळले. (प्रेषितांची कृत्ये २५:८)

५२. नवीन करारात शब्बाथाचा ५९ वेळा उल्लेख आहे, आणि नेहमी आदराने "शब्बाथ दिवस" या नावानेच.

५३. नवीन करारात कुठेही शब्बाथ रद्द झाला, बदलला किंवा संपविला गेला असे सांगितलेले नाही.

५४. देवाने कोणालाही शब्बाथ दिवशी काम करण्याची परवानगी दिलेली नाही. मग तुम्ही कोणत्या अधिकाराने तो दिवस सामान्य कामासाठी वापरता?

५५. नवीन करारातील कोणत्याही ख्रिस्त्याने सातव्या दिवशी सामान्य काम केलेले आढळत नाही.

५६. देवाने कधीही सातव्या दिवसावरील आपला आशीर्वाद किंवा पवित्रता काढून घेतलेली नाही.

५७. एदेनमध्ये पतनापूर्वी जसा शब्बाथ पाळला जात होता, तसाच तो नवीन पृथ्वीवर अनंतकाळ पाळला जाईल. (यशया ६६:२२–२३)

५८. सातव्या दिवसाचा शब्बाथ हा देवाच्या नियमशास्त्राचा अत्यंत महत्त्वाचा भाग आहे, जो देवाच्या स्वतःच्या तोंडातून निघाला व त्याच्या स्वतःच्या बोटाने दगडावर लिहिला गेला. (निर्गम २०)

५९. येशूने स्पष्ट सांगितले की तो नियमशास्त्र नष्ट करण्यासाठी आलेला नाही. (मत्तय ५:१७) आणि रविवारी उपासना करणे ही केवळ माणसांची परंपरा आहे.

आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाविषयी (रविवाराविषयी) बायबलमधील ४० तथ्ये

१. बायबलमध्ये नोंदवलेली पहिलीच गोष्ट म्हणजे आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी रविवारी केलेले काम. (उत्पत्ती १:१–५) हे कार्य स्वतः सृष्टीकर्त्याने केले. देवाने जर रविवारी पृथ्वी निर्माण केली, तर रविवारी काम करणे वाईट कसे ठरू शकते?

२. देव मनुष्याला आठवड्याच्या पहिल्या दिवशी काम करण्याची आज्ञा देतो. (निर्गम २०:८–११) देवाची आज्ञा पाळणे चुकीचे आहे काय?

३. कोणत्याही पितृपुरुषाने (पॅट्रियार्कने) कधीही हा दिवस पाळलेला नाही.

४. कोणत्याही पवित्र संदेष्ट्याने कधीही हा दिवस पाळलेला नाही.

५. देवाच्या स्पष्ट आज्ञेने, त्याचे पवित्र लोक किमान ४,००० वर्षे आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाचा सामान्य कामाचा दिवस म्हणून उपयोग करीत होते.

६. देव स्वतः या दिवसाला “कामाचा दिवस” असे संबोधतो. (यहेज्केल ४६:१)

७. देवाने त्या दिवशी विश्रांती घेतली नाही.

८. त्याने कधीही त्या दिवसाला आशीर्वाद दिला नाही.

९. ख्रिस्तानेही त्या दिवशी विश्रांती घेतली नाही.

१०. येशू सुतार होता (मार्क ६:३) आणि तो तीस वर्षांचा होईपर्यंत आपल्या व्यवसायात काम करीत होता. तो शब्बाथ पाळत असे आणि आठवड्याचे सहा दिवस काम करीत असे हे सर्वजण मान्य करतात. म्हणून त्याने अनेकदा रविवारी कष्टाचे काम केले.

११. त्याच काळात प्रेषितही त्या दिवशी काम करीत होते.

१२. प्रेषितांनी कधीही त्या दिवशी विश्रांती घेतली नाही.

१३. ख्रिस्ताने कधीही त्या दिवसाला आशीर्वाद दिला नाही.

१४. कोणत्याही दैवी अधिकाराने तो दिवस कधीही आशीर्वादित केला गेलेला नाही.

१५. तो कधीही पवित्र केला गेलेला नाही.

१६. तो पाळण्याची आज्ञा देणारा कोणताही नियम कधीही देण्यात आलेला नाही; म्हणून त्या दिवशी काम करणे अपराध ठरत नाही. "जिथे नियम नाही, तिथे अपराध नाही." (रोमकर ४:१५; तसेच १ योहान ३:४ पहा)

१७. नवीन करारात कुठेही त्या दिवशी काम करण्यास मनाई केलेली नाही.

१८. त्याचे उल्लंघन केल्यास कोणतीही शिक्षा ठरविलेली नाही.

१९. त्याच्या पालनासाठी कोणताही आशीर्वाद वचनबद्ध केलेला नाही.

२०. तो कसा पाळावा याविषयी कोणतीही सूचना दिलेली नाही. जर प्रभूला तो दिवस पाळावा असे वाटले असते, तर असे झाले असते काय?

२१. त्याला कधीही "ख्रिस्ती शब्बाथ" असे म्हटलेले नाही.

२२. त्याला कधीही "शब्बाथ दिवस" असे म्हटलेले नाही.

२३. त्याला कधीही "प्रभूचा दिवस" असे म्हटलेले नाही.

२४. त्याला कधीही "विश्रांतीचा दिवस" असेही म्हटलेले नाही.

२५. त्याला कोणतेही पवित्र नाव दिलेले नाही. मग आपण त्याला पवित्र का म्हणावे?

२६. त्याला फक्त "आठवड्याचा पहिला दिवस" असेच म्हटले आहे.

२७. नोंदीप्रमाणे, येशूने कधीही या दिवसाचा कोणत्याही प्रकारे उल्लेख केला

नाही; त्याचे नावही त्याने कधी आपल्या ओठांवर घेतले नाही.

२८. “रविवार” हा शब्द बायबलमध्ये कुठेही आढळत नाही.

२९. देवाने, ख्रिस्ताने किंवा प्रेरित मनुष्यांनी रविवारी पवित्र दिवस म्हणून एक शब्दही समानार्थ बोललेला नाही.

३०. संपूर्ण नवीन करारात आठवड्याचा पहिला दिवस फक्त आठ वेळा उल्लेखिला आहे. (मत्तय २८:१; मार्क १६:२, ९; लूक २४:१; योहान २०:१, १९; प्रेषितांची कृत्ये २०:७; १ करिंथकर १६:२)

३१. यांपैकी सहा उल्लेख एकाच आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाशी संबंधित आहेत.

३२. पौलाने विश्वासणाऱ्यांना त्या दिवशी आपल्या सांसारिक व्यवहारांची व्यवस्था करण्यास सांगितले. (१ करिंथकर १६:२)

३३. संपूर्ण नवीन करारात त्या दिवशी झालेल्या फक्त एका धार्मिक सभेची नोंद आहे, आणि तीही रात्रीची सभा होती. (प्रेषितांची कृत्ये २०:५–१२)

३४. त्याआधी किंवा त्यानंतर त्या दिवशी सभा होत असत याचा कोणताही संकेत नाही.

३५. त्या दिवशी सभा घेणे ही त्यांची प्रथा नव्हती.

३६. त्या दिवशी भाकर मोडण्याची कोणतीही आज्ञा नव्हती.

३७. ते केल्याची फक्त एकच घटना नोंदविलेली आहे. (प्रेषितांची कृत्ये २०:७)

३८. ती घटना रात्री मध्यरात्रीनंतर घडली. (वचने ७–११) येशूने प्रभुभोजन गुरुवारी संध्याकाळी साजरे केले (लूक २२), आणि शिष्य कधी कधी ते दररोज करत असत. (प्रेषितांची कृत्ये २:४२–४६)

३९. आठवड्याचा पहिला दिवस ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानाची आठवण म्हणून पाळावा असे बायबल कुठेही सांगत नाही. ही मनुष्यांची परंपरा आहे, जी देवाच्या नियमशास्त्राशी विसंगत आहे. (मत्तय १५:१–९) बाप्तिस्मा हा येशूच्या मरण,

दफन आणि पुनरुत्थानाची आठवण आहे. (रोमकर ६:३–५)

४०. शेवटी, नवीन करारात शब्बाथ दिवस बदलल्याबद्दल किंवा आठवड्याच्या पहिल्या दिवसाला पवित्रत्व देण्यात आल्याबद्दल पूर्णपणे मौन आहे.

परिशिष्ट ब: शिफारस केलेले वाचन

या लेखनामुळे तुम्हाला आशीर्वाद मिळाला असेल आणि सत्याबद्दल अधिक जाणून घेण्याची भूक लागली असेल, तर तुमच्यासाठी ही आनंदाची बातमी आहे! सत्याच्या शोधात मदत करणाऱ्या साधनांसाठी, आमच्या वेबसाइटवर maranathamedia.in येथे अनेक पुस्तिका मोफत (FREE) उपलब्ध आहेत. बहुतेक ख्रिस्ती आठवड्याच्या सातव्या दिवशी (शनिवार) ऐवजी पहिल्या दिवशी (रविवार) चर्चमध्ये का जातात, याविषयी तुम्हाला कुतूहल आहे काय? असे असल्यास, खालील लेखन तुमच्यासाठी उपयुक्त ठरू शकते:

• The Sabbath Still Counts

या लेखनामध्ये नवीन करारात आलेल्या “आठवड्याचा पहिला दिवस” या वाक्यप्रचाराच्या प्रत्येक संदर्भाचा पद्धतशीर अभ्यास केला आहे. ग्रीक भाषेचा हिब्रू विचारधारेच्या प्रकाशात सखोल विचार करताना सत्याचे मौल्यवान रत्न उघड होत जातात. जर तुम्हाला त्या प्रसिद्ध उताऱ्याकडे अधिक खोलवर पाहायचे असेल, ज्याचा वापर अनेक जण शब्बाथ “क्रुसावर खिळला गेला” असे म्हणण्यासाठी करतात (कलसीकरांस २:१४–१७), तर खालील लेखन तुमच्यासाठी विशेष रसाचे ठरेल:

• कलस्सैकरांस २:१४-१७ ला आदर देणे

येशू दर आठवड्याला आपल्या उपस्थितीद्वारे आपल्याला अधिक प्रमाणात आशीर्वाद द्यायला इच्छितो; पण जर असे इतरही काही ठरविलेले वेळा असतील, ज्यावेळी तो आपल्याला आणखी अधिक आशीर्वाद देऊ इच्छितो, तर काय? जर तुम्हाला ख्रिस्ताच्या आत्म्याचा अधिक मोठ्या प्रमाणात अनुभव घेण्याची इच्छा

असेल, तर खालील साधने खास तुमच्यासाठी आहेत:

- आशीर्वादाचा झरा
- स्वर्गातून आलेली जिवंत भाकर

वरील सर्व पुस्तके, तसेच आणखी बरीच सामग्री येथे उपलब्ध आहे: maranathamedia.in